

Senaste mötet med havsörn var den 13 oktober. Vi hade varit upp till Gusejön på förmiddagen, och åkte så på eftermiddagen med till stranden av Fläcksjön vid Braheholmen.

I det grå vädret får vi snart se en stor fågel flygande över Näset och vidare ut mot sjön. Den store flyger sedan flera vändor över sjöns övre del, stannar och ryttlar och vilar stundom i något avlägset träd, hela tiden förföljd av en flock kråkor.

Alla havsörnar jag mött i Ramnästrakten har varit ungfåglar.

Det är svårt att se någon annan orsak till havsörnens uppträdande i Ramnästrakten om hösten än att den gärna följer i kölvattnet på storskrakarna. Det är allmänt känt att ett stort antal storskrakar raster i Glåpen varje höst, och hösten 1967 vistades havsörnarna där i ett par veckors tid. Men så en dag var skrakarna borta och med dem de stora örnarna.

H. Eriksson

RNKÅ 1968

88269

OM RINGMÄRKNINGAR

Under åren 1955 - 1957 ringmärkte jag fåglar för Riksmuseets räkning. Åtskilliga individer av ett flertal arter fick sina ringar, men återfynden blev mycket sparsamma. Ett par återfynd kan dock kanske vara värda att nämnas i denna årsskrift. Båda fynden gäller fiskgjusar.

Tillsammans med Bertil Eriksson besökte jag den 25 juni 1955 ett fiskgjusebo på Kyrkbyskogen. Bertil, som i motsatts till mig alltid tillhört de viga, åtog sig att klättra upp till boet och kontrollera antalet ungar samt ringmärka dem, om de var stora nog.

Det var två ungar i fiskgjusens grenborg, modiga krabater, som kastade sig på rygg och visade klorna. De fick varsin ring kring ena tarsen, varpå vi raskt skyndade därifrån, för att låta den oroliga fiskgjusehonan titta till sina små.

Efter dryga två år darp så ett brev från Riksmuseet ned i postlådan. Där stod att den ene av de båda ungarna "anträffats den 3 okt. 1957 nära Ferrara,

ber. Vi hade
håkte så
också vid

r fågel
n. Den store
del, stannar
ägset träd,

har varit

ill havsörnens
att den gärna
är allmänt
ar i Glåpen
örnarna
var skrakarna

sson

åglar för
av ett
ynden blev
ck kanske
Båda fynden

jag den
gen. Bertil,
e viga, åtog
lera antalet
nog.
g, modiga
ade klorna.
på vi raskt
ga fiskgjuse-

n Riksmuseet
de båda
Ferrara,

Emilien i Italien. Orsak: Dödad." Fågeln blev således
två år och några månader gammal.

År 1956 ringmärktes också fiskgjuseungar i samma
bo. Även detta år var de två till antalet, och ring-
märkningsdatum var den 15 juli.

Blott några månader efter märkningen kom ett
meddelande, att en av dessa två ungar anträffats
den 11 sept. vid Sondrio i Norditalien. Också denna
fågel var dödad.

Nämnda två återfynd var de enda jag erhö. Samtidigt
som det var av intresse att erfara, vart fiskgjusarna
hade flyttat, får man dock betänka tragiken i, att av
fyra fiskgjuseungar från samma bo under två sammanhängande
år blev två dödade, varav en redan första hösten.

Till sist ett ringfynd från Ramnäs. Den 10 maj 1966
kom Anders Hoffström till mig med en död bofinkhona,
som bar en ring från British Museum i London. Ringen
sändes dit, och fågeln skickades till Veterinär-
medicinska Anstalten. Från veterinären kom beskedet,
att dödsorsaken var brott på ryggekotpelaren. Tecken
på förgiftning fanns inte.

Småningom hörde också museet i London av sig. Fågeln
var ringmärkt som vuxen vid Burton, Wirral i grevskapet
Cheshire på Englands västkust den 14 mars 1965. I
England förekommer ju en nominatrasen närstående
bofinkars. Varthän det påträffade exemplaret kunde
föras i detta avseende stod ej att få reda på.

Någon frågar sig kanske nu varför jag slutat på
märkning efter så få år. Svaret är enkelt: Betänkligheter
mot all beröring med fåglar och deras bon under
häckningstid.

Arne Persson

Undertecknad fick i sin hand en ring från
Naturhistoriska Riksmuseet den 1/8 1968. Det
visade sig vara en kattuggla ringmärkt den
6/6 1959 intill Västerås flygfält. Den ugglan
blev alltså drygt 9 år och hade tydligen varit
födelseorten trogen.

Bertil Eriksson